

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: **P. K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Zuskou, advokátem se sídlem Plzeňská 261, 155 00 Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor dopravně správní, se sídlem nář. Ludvíka Svobody 1222/12, P.O.Box 9, 110 15 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.2.2013 č.j. 130/2013-160-SPR-3,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ministerstva dopravy, odboru dopravně správního, ze dne 13.2.2013 č.j. 130/2013-160-SPR/3, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravně správních činností, č.j. MHMP 990620/2012/Ant, sp. zn. S – MHMP 734143/2012/Ant, ze dne 30.7.2012, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Za naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu byla žalobci podle § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 uvedeného zákona uložena pokuta ve výši 5.000,-Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu šesti měsíců od nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí. Zároveň byla žalobci podle § 79

odst. 1 a 4 zákona o přestupcích uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Žalobce se uvedeného přestupku dopustil dne 4.5.2012 kolem 21.21 hodin, kdy řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. Toyota reg. zn. 2AP 1622 v Praze 6 po ulici Slánská, směr jízdy k ulici Plzeňská, přičemž v prostoru, kde Policie ČR v té době prováděla kontrolu rychlosti vozidel, byla žalobci pomocí silničního radarového rychloměru AD 9C výr. číslo 04/0107 naměřena rychlost jízdy 99 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod. tedy byla jeho nejnižší skutečná rychlost jízdy 96 km/hod., přičemž v daném úseku je obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích dovolena nejvýše rychlost jízdy 50 km/hod. Naměřena tedy byla rychlost nejméně o 46 km/hod. vyšší, než je v konkrétním místě dovoleno.

Žalobce v žalobě podané proti rozhodnutí žalovaného uvedl, že došlo ze strany správního orgánu k porušení jeho práva na spravedlivý proces dle článku 36 Listiny základních práv a svobod a tedy možnosti uplatnit svá procesní práva a navrhopat provedení nových důkazů či žádat o doplnění důkazů již provedených, jakožto platnosti ověřovacího listu silničního radarového rychloměru výr. č. měřicí části 04/0107, které se ve spise jeví býti nejasné.

Žalobce uvedl, že svou zákonnou povinnost se z jednání dne 12.7.2012 řádně a včas omluvit splnil v mezích, jak mu ukládá § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalobce spatřuje požadavek správního orgánu na časnější omluvu k nařízenému jednání za zákonem nepodložený. Jak žalobce uvedl již v odvolání, projevil vůli předložit přeložení termínu studijního pobytu na dobu po nařízeném jednání. Tuto cestu a záležitosti (termíny jednání a schůzek) s ní spojené žalobce však plánoval s ročním předstihem v rámci svého studia na vysoké škole, kde je logicky vázán dalšími termíny, jejichž nesplnění by ohrozilo úspěšné zakončení magisterského studia. Žalobce je proto přesvědčen, že tato cesta byla závažným důvodem pro omluvu z nařízeného jednání.

Žalobce svou cestu doložil nejen dokumenty, které mají cestující, kteří si zakoupili letenku elektronickou cestou k dispozici, ale své tvrzení o nepřítomnosti v ČR podtrhl i korespondencí vedenou v rámci správního řízení, ze které je patrné, že se žalobce v zahraničí nacházel.

Žalobce je toho názoru, že správní orgán při hodnocení důkazů předložených žalobcem mohl v případě hodnocení listiny v anglickém jazyce žalobce vyzvat k jejímu překladu se stanovením přiměřené lhůty. Listinu lze navíc považovat za srozumitelnou i bez zvláštní znalosti anglického jazyka. Lze jednoduše vyčíst identifikaci cestujícího i datum, čas a místo jeho přepravy.

Žalobce uvedl, že ve své korespondenci ze dne 9.7.2012 žádá o přeložení termínu jednání před Magistrátem hl. m. Prahy na dobu, kdy rozhodně nehrozilo promlčení věci. Žalobce uvedl, že na projednání přestupku a plné uplatnění svých práv má zájem a hodlá se dostavit osobně. To mu však nebylo umožněno.

Žalobce z těchto důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí vydané správním orgánem I. stupně zrušil. Zároveň žádal, aby byl žalovaný povinen uhradit mu náklady řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil. Uvedl, že po přezkoumání spisového materiálu je toho názoru, že se žalobce uvedeného přestupku dopustil a toto bylo dostatečně prokázáno.

Překročení rychlosti o 46 km/hod. je doloženo záznamem o přestupku, jehož součástí je i fotodokumentace, z níž je patrné datum, místo a čas měření i identifikace a rychlost vozidla. Že se přestupku dopustil žalobce, vyplývá z oznámení přestupku, z něhož je patrné, že byl ztotožněn podle občanského průkazu a že hlídce Policie ČR nepředložil řidičský průkaz. Součástí spisové dokumentace je ověřovací list č. 27/12 ze dne 27.2.2012, u něhož žalobce namítl nejasnost. Žalovaný uvedl, že tento ověřovací list se týká silničního radarového rychloměru AD 9C v.č. 04/0107, který byl použit při měření rychlosti vozidel v době předmětného přestupku. Z ověřovacího listu vyplývá platnost ověření užitého rychloměru, jež končí 26.2.2013. Žalovaný uvedl, že na základě těchto skutečností je zřejmé, že silniční radarový rychloměr byl k užití způsobilý.

Žalovaný k námitkám, které se týkají omluvy z nařízeného ústního jednání před správním orgánem I. stupně uvedl, že předvolání na 12.7.2012 bylo žalobci doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb do vlastních rukou již dne 18.6.2012. Omluvu však podal až dne 9.7.2012 k poštovnímu přepravci. Jak žalobce sám uvedl, cestu do zahraničí spojenou se studijním pobytem plánoval již s ročním předstihem z důvodu plnění svých povinností jako vysokoškolského studenta. Žalovaný uvedl, že je tedy zřejmé, že v době převzetí předvolání věděl, že v době ústního jednání bude mimo území ČR. Žalobce se tedy mohl se správním orgánem I. stupně neprodleně spojit a dohodnout si případně i termín dřívější. Žalobcovo tvrzení, že se snažil přeložit termín nástupu studijního pobytu, není žádným způsobem podloženo.

Žalovaný dále uvedl, že přílohami zaslanými žalobcem spolu s omluvou z nařízeného jednání, kterými byly kopie elektronické letenky do Londýna na letiště Luton a kopie objednávky transferu z letiště na Oxford Street. Tyto přílohy správní orgán I. stupně a následně žalovaný nevyhodnotil jako dostatečné podklady potvrzující omluvu žalobce, neboť z kopie letenky je zjevné, že byla vystavena již dne 2.5.2012, avšak nevyplývá z ní, na jaký den byla zakoupena. Správní orgán I. stupně z přiložené letenky ani z obsahu samotné omluvy nemohl vyčíst, v jakou dobu se žalobce bude nacházet mimo území ČR. Druhá příloha, u které žalovaný uvedl, že nesplňuje zákonné podmínky vyplývající z ust. § 16 odst. 2 správního řádu, se týká nejspíše objednaného transferu z letiště na konkrétní místo v samotném Londýně (Oxford Street), z níž plyne datum 10.7.2012. Věrohodnost této přílohy však není žádným způsobem doložena. Žalovaný uvedl, že v případě podání omluvy z nařízeného ústního jednání leží důkazní břemeno na účastníkovi řízení, v jehož zájmu je její uznání správním orgánem I. stupně. Z pohledu včasnosti žalovaný poukázal na možnost dřívějšího podání omluvy, případně možného spojení se správním orgánem I. stupně z důvodu dohodnutí nového, třeba i dřívějšího termínu ústního jednání, avšak samotná omluva nebyla vyhodnocena jako opožděná, nýbrž jako nedostatečně podložená, nenáležitá. V právních předpisech není uvedeno, co se považuje za náležitou omluvu či důležitý důvod ve smyslu ust. § 74 zákona o přestupcích. Dle ustálené judikatury je však jejich vyhodnocení ponecháno na správní úvaze správních orgánů. Žalovaný je přesvědčen, že v řízení o přestupku nebyl porušen článek 36 Listiny základních práv a svobod.

Žalovaný se dále vyjádřil k žalobcem podanému doplnění žaloby ze dne 10.6.2013, v němž žalobce uvedl, že nezákonnost procesního postupu správního orgánu dokládá komparací z řízení před Magistrátem hl. m. Prahy vedeným pod sp. zn. S – MHMP 145314/2013/Hol; č.j. MHMP 246414/2013/Hol, kdy správní orgán jednání o přestupku na základě řádné a včasné omluvy přesunul na dobu po zániku překážky, kdy se obviněný nemohl k ústnímu jednání dostavit, ačkoli měl k dispozici stejné důkazy zjištěné orgány policie jako měl správní orgán k dispozici v uvedeném napadeném řízení.

Žalovaný k tomuto doplnění žaloby uvedl, že nezná podrobnosti spisového materiálu uváděného žalobcem v doplnění žaloby, a proto se k dané věci nemůže vyjádřit.

Žalovaný navrhl, aby soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl a rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl při jednání na žádost žalobce.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce byl kontrolován hlídkou Policie ČR dne 4.5.2012 kolem 21.21 hodin v Praze 6 v ulici Slánské ve směru k ulici Plzeňské, kdy řídil motorové vozidlo tov. zn. Toyota Avensis reg. zn. 2AT 1622, kdy mu byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 96 km/hod., kdy po odečtení přípustné odchylky jeho jízda přesahovala o 46 km/hod. rychlost v obci povolenou. Policií ČR byla věc předložena k rozhodnutí o přestupku Magistrátu hl. m. Prahy, kdy byla tato kontrola doložena úředním záznamem, záznamem o přestupku s fotodokumentací a ověřovacím listem užitého měřicího zařízení. Žalobce byl Magistrátem vyrozuměn o zahájení řízení o přestupku a předvolán k ústnímu jednání na 12.7.2012. Žalobce toto předvolání do vlastních rukou převzal dne 18.6.2012. Dne 9.7.2012 podal na poštu omluvu z nařízeného ústního jednání. Protože správní orgán nepřijal omluvu jako náležitou, konal jednání v nepřítomnosti žalobce a vydal dne 30.7.2012 rozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným z přestupku, jak bylo již shora konkretizováno. O odvolání, které žalobce proti tomuto rozhodnutí podal, pak rozhodl žalovaný rozhodnutím, které je napadeno žalobou.

Městský soud v Praze vyhodnotil skutečnosti vyplývající z obsahu správního spisu a po posouzení námitek uvedených v žalobě dospěl k uzávěru, že žaloba není důvodná.

Žalobní námitka se v tomto případě týká postupu správního orgánu. Žalobce se domnívá, že ze strany správního orgánu došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces. Správní orgán podle názoru žalobce nesprávně posoudil jeho omluvu z ústního jednání.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně dopis datovaný 4.7.2012 doručený do podatelny tohoto správního orgánu dne 11.7.2012, v němž uvedl, že v době určené správním orgánem je na plánovaném studijním pobytu v Londýně. Žádal o přeložení termínu na dobu po jeho návratu a uvedl, že ten je předpokládán v 1. polovině října roku 2012, kdy jej čeká nový semestr na vysoké škole. Žalobce připojil fotokopii faktury od společnost Wizzair Hungary Ktf ze dne 2.5.2012 a objednávku transferu z Luton airport terminal bus station do London Oxford Street.

Obsahem správního spisu je protokol o jednání o přestupcích sepsaný dne 12.7.2012, z něhož soud zjistil, že správní orgán hodnotil žalobcem předloženou omluvu a jím předložené podklady. K faktuře o zakoupení letenky ze dne 2.5.2012 uvedl, že není patrné, na který den byla letenka zakoupena. V písemnosti o zakoupení transferu z letiště, kde je uvedeno pouze to, že je objednáno na 10.7.2012, není věrohodnost písemnosti nijak doložena. Žalobcova omluva byla posouzena jako včasná, nikoli však odůvodněná.

Žalovaný v odvolacím řízení, shodně se správním orgánem I. stupně dospěl k závěru, že žalobce poté, co obdržel předvolání k ústnímu jednání dne 18.6.2012 v dostatečném předstihu před nařízeným ústním jednáním, měl možnost se správním orgánem jednat o případném náhradním termínu již před vycestováním do zahraničí.

Podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích koná správní orgán v I. stupni o přestupku ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit, nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Soud dospěl k závěru, že žalobce byl řádně k ústnímu jednání předvolán. Žalobce zaslal před ústním jednáním správnímu orgánu I. stupně omluvu k tomuto ústnímu jednání. Správní orgán pak hodnotil, zda se jedná o omluvu důvodnou.

Soud v postupu správních orgánů neshledal pochybení, pokud dospěly k závěru, že žalobcem zasláná omluva včetně podkladů k ní připojených není dostatečně vypovídající o jeho tvrzení o tom, že se k jednání nemůže dostavit, neboť v předmětnou dobu není přítomen na území ČR. Soud po seznámení se s těmito podklady shodně se správními orgány uvádí, že faktura, kterou žalobce předložil, byla vystavena 2.5.2012, a není z ní zřejmé, na jaký den byla letenka zakoupena. Žalobcem dále předložený doklad o transferu z letiště má uvedeno datum 10.7.2012, avšak tento doklad ničím neprokazuje, že skutečně žalobce toho dne na základě něj cestoval z letiště do Oxford Street v Londýně.

Žalobce k této omluvě nepřipojil žádné jiné podklady, kterými by důvěryhodně prokázal skutečnost, že v uvedenou dobu pobývá na studijním pobytu v Londýně. Správní orgány dle názoru soudu na základě těchto podkladů dospěly ke zcela nespornému a odůvodněnému závěru, že žalobce důvěryhodně neodůvodnil, že se nemohl k ústnímu jednání dostavit. Za této situace se správní orgán nedopustil porušení zákona, když jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce. Bylo postupováno v souladu se zákonem a nedošlo k porušení žalobcova práva na spravedlivý proces a tak k porušení článku 36 Listiny základních práv a svobod, jak žalobce v žalobě tvrdí.

Pokud žalobce zmínil, že splnil podmínku z § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a řádně a včas se omluvil, poukazuje soud na to, že žalobci nebylo vytknuto, že by se včas k ústnímu jednání neomluvil. Žalobce omluvu podal ještě před ústním jednáním, avšak tato omluva byla správním orgánem vyhodnocena se závěrem, že důvody v ní uvedené nejsou nijak doloženy. Správní orgán proto postupoval pak dle názoru soudu v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, když konal ústní jednání o přestupku za této situace v nepřítomnosti žalobce.

Žalobce dále odkazoval na to, že i při odložení ústního jednání na dobu po jeho návratu ze studijního pobytu by nedošlo k promlčení věci a mohlo být proto jeho žádosti o odročení vyhověno. Soud k tomu uvádí, že v tomto případě bylo na posouzení správního orgánu, zda omluva k ústnímu jednání je odůvodněná. Jak je zřejmé z obsahu správního spisu, žalobce dostatečně své tvrzení o tom, že je v době konání ústního jednání na studijním pobytu v Londýně, nedoložil. Z jím předložených dokladů nebylo možno dojít k závěru, že žalobcova omluva je podložená. Za této situace pak nebyl důvod jednání odročovat i přesto, že žalobce navrhl jiný termín až po návratu ze studijního pobytu. Takový postup není v rozporu se zákonem.

Žalobce v doplnění žaloby, které bylo zasláno až po uplynutí lhůty k podání žaloby, odkazoval na jiný případ projednání přestupku u Magistrátu hl. m. Prahy. Žalovaný se k této nitce nemohl vyjádřit, neboť jak uvedl, není mu tento případ znám a nemá k němu žádné podklady.

Soud k tomuto rozšíření žaloby uvádí, že se jednak jedná o opožděně podanou námitku, a jednak i kdyby podrobnosti tohoto případu byly známy, je nesporné, že každý případ je individuální a nelze proto vycházet z toho, že pokud bylo v jiném podobném případě projednávání přestupku postupováno jiným způsobem než v případě žalobce, je tato skutečnost důvodem pro to, aby byl takový postup zvolen i v případě nyní přezkoumávaném.

Soud, jak je shora uvedeno, neshledal námitky podané proti rozhodnutí správního orgánu důvodnými. Z toho důvodu soud rozhodl tak, že žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Při ústním jednání žalobce prostřednictvím svého právního zástupce navrhl s ohledem na to, že od spáchání přestupku uplynula již delší doba a žalobce doložil, že podle výpisu z bodového hodnocení řidiče ze dne 23.3.2016 je žalobcův aktuální stav bodového hodnocení 0 bodů, aby soud zvážil v případě, že nebude žalobě vyhověno, upuštění od uložení sankce zákazu činnosti i peněžitého trestu včetně nákladů řízení ve správním řízení.

Podle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odst. 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazování v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Soud dospěl k závěru, že v tomto případě nejsou dány podmínky pro použití ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. i v případě, že by takový návrh byl učiněn v žalobě. Tímto důvodem je skutečnost, že uložený trest jednak nebyl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, protože jak vyplývá z ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2, odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu ve znění platném v době rozhodování správního orgánu, byla žalobci za uvedený přestupek uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč, t.j. na dolní hranici zákonné sazby, a podle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu byl uložen zákaz činnosti rovněž na dolní hranici zákonné sazby, v níž je stanoveno rozpětí 6 měsíců až jeden rok. Nejsou proto i z těchto důvodů dány podmínky pro moderaci uložených sankcí, neboť uložené sankce nelze v mezích zákonem dovolených již snížit.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 24. března 2016

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně